

ompröfning hvilka tider, som böra fastställas för lönernas utbetalande, skall jag hvarken i afseende på utbetalandet af den egentliga lönen eller erläggandet af naturaprestationerna eller ersättningen för dessa, ej heller hvad angår de särskilda arfvoden, som skola erläggas för öfverläsning, fortsättningsskola o. s. v., framställa något särskildt förslag. Då derjemte detta ärende är af den natur, att det utan vidare kan af Kongl. Maj:t i administrativ väg afgöras, tillåter jag mig, på grund af hvad nu i korthet blifvit anfördt, helt enkelt hemställa,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om utfärdande af föreskrifter rörande tiden för utbetalandet af löneförmånerna och arfvodena åt den vid rikets folkskolor, mindre folkskolor och småskolor tjenstgörande lärarepersonalen.

Stockholm den 28 januari 1887.

Emil Hammarlund.

N:o 109.

Af herr **S. M. Olsson**, om ändrad lydelse af § 57 i kongl. förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862.

I kongl. förordningen om kommunalstyrelse på landet af den 21 mars 1862 § 57 heter det:

Skyldig att till kommunens i § 5 omförmälda gemensamma utgifter lemna bidrag är en hvar, som inom kommun, ehvad han derstädes bostatt är eller ej, eger eller brukar hemman, hemmans del eller annan i mantal satt jord eller från hemman under full eganderätt afsöndrad

eller till allmän bevillning för sig taxerad fastighet, eller derstädes idkar bergsbruk, fabriksrörelse, handel, handtverk eller annan till allmän bevillning taxerad näring; äfvensom en hvar, som inom kommunen sitt rätta bo och hemvist har och eger sådan inkomst, att bevillning till staten enligt art. II bevillningsstadgan därför skall, såsom för inkomst af kapital eller arbete, erläggas.

Enahanda skyldighet åligger bolag.

Jordegare eller boställsinnehafvare, som åt landbo eller arrendator upplåtit jord eller boställe, är från erläggande af kommunalutskylder därför befriad, enär dessa utskylder enligt 1 mom. i denna paragraf skola af brukaren erläggas.

Att denna paragrafs princip är fullt riktig, det kan icke bestridas, men att den har och kan missbrukas, kan icke heller förnekas, och att så skett är ett gifvet faktum.

Ett bolag, eller större jordegare, som har egendom inom en kommun antager arrendator eller landbo på sin egendom, icke allenast från andra kommuner inom länet utan äfven från andra län. Om denne arrendator eller landbo icke fullgör sina i kontraktet bestämda villkor, så kan han efter att hafva begagnat egendomen ett år uppsägas och skiljas ifrån densamma och till följd deraf blifva ruinerad och hemfallen åt den medlidsamma menskligheten; med anledning af sitt iråkade obestånd kan han icke betala den skatt, som belöper sig på egendomen hvarken till staten eller kommunen. När utskylderna skola uttagas eller utmätas, saknar arrendatorn eller landbon utmätningssbar tillgång; följderna blir naturligtvis fattigdomsbevis; är då arrendatorn eller landbon i de omständigheter, att arbetsförmåga saknas, så är han hemfallen åt fattigvården uti den kommun han inflyttat.

Bolaget eller kontraktsgifvaren hvarken vill eller anser sig skyldig att på något sätt träda emellan, men hvem som här får sitta emellan, det blir den kommun der egendomen är belägen.

För att afhjelpa här ofvan påpekade olägenhet vågar jag vördsamt föreslå,

att ofvanstående 57 § sista mom. får följande lydelse: Jordegare eller boställsinnehafvare som åt landbo eller arrendator upplåtit jord eller boställe, är från erläggande af kommunalutskylder därför befriad, enär dessa utskylder enligt 1 mom. i denna paragraf skola af brukaren erläggas; saknar arrendator eller landbo tillgång till kommunalutskyldernas erläggande, åligger egaren att de samma betala.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles vördsamt, med anhållan, att utskottet täcktes föreslå de redaktionsförändringar, som anses nödvändiga, på det att motionens syftemål måtte vinnas.

Stockholm den 28 januari 1887.

S. M. Olsson.

N:o 110.

Af herr **O. Schenström**, om ändrad lydelse af §§ 22 och 25 i kongl. förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871.

Bestämmelserna om förvärfvande af försörjningsort, eller så kallad hemortsrätt i fråga om de från ett till annat samhälle inflyttande personer, utgöra otvifvelaktigt en bland de viktigaste föremålen för fattigvårdslagstiftningen; och det torde icke sakna intresse att i minnet söka återföra den skiljaktiga uppfattning, som i detta hänseende tid efter annan genom lag gjort sig gällande.

Afvikelse från grundsatsen, att hvarje samhälle borde underhålla de fattiga, som inom detsamma hade sitt bo och hemvist, inträdde först genom kongl. kungörelsen den 5 december 1788, hvilken i fråga om skyldigheten ett underhålla i behof af fattigvård komne, inflyttade personer, stadgade: att den socken, der fattighjonet antingen haft eget hemman eller såsom inhyses eller tjenstehjon senast varit i skatt an-tecknad, borde vidkännas dess vård, enär det med arbete icke kunde sig uppehålla, men föreskref tillika såsom »både nödigt och billigt», att hvarje församling emot nyssnämnda skyldighet må ega den rättighet, att icke något inhyseshjon finge sig der nedsätta, eller något gammalt och mindre arbetsfört tjenstehjon der antagas, innan sådant först blifvit å allmän sockenstämma anmaldt, och samhället dertill sitt bifall lemnat. Ett